

Arrest

nr. 49 642 van 15 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, Mirsad TUSEV, luidt het asielrelaas als volgt:
"Volgens uw verklaringen bezit u de Macedonische nationaliteit. U bent van origine een Slavische moslim uit Gornije Vokovije, gemeente Kalesia (Bosnië-Herzegovina).

In 1992 vluchtte u omwille van de oorlog naar Raklis (Radovis) Macedonië waar u uw huidige echtgenote Tuseva Mare ontmoette.

Aangezien uw vrouw een orthodoxe Macedonische is en u problemen vreesde omwille van uw religie bekeerde u zich in 1993.

Sinds uw huwelijk in december 1993, werd u – ondanks uw bekering – door uw schoonfamilie en omgeving niet aanvaard omdat u van oorsprong Slavische moslim bent. Zo vroegen uw schoonouders uw vrouw waarom ze met u wilde trouwen en werden jullie door de burens op straat bespuwd. Uw kinderen, D.(...) en B.(...), kenden omwille van u problemen op school. Ze werden er geslagen door andere leerlingen, etnische Macedoniërs. Toen u hierover de leraars en de directie aansprak, zeiden zij u dat het enkel kinderen betrof. Uw kinderen werden tevens anders dan andere leerlingen behandeld

door de leraars. Zo werden zij vernederd en kwamen de leraars niet tussen wanneer uw kinderen problemen kenden met andere leerlingen. Ongeveer een jaar geleden werd uw zoon B.(...) op school met een metalen staaf geslagen door enkele leerlingen. Aangezien hij niet tijdig naar huis kwam, ging uw vrouw hem zoeken. Ze vond hem bebloed aan de schoolpoort. U ging naar een arts in Radovis, die B.(...) verzorgde. De arts zei er geen drama van te maken, dat het kleine verwondingen waren en enkel een confrontatie tussen kinderen betrof. Aangezien B.(...) over hoofdpijn bleef klagen vroeg u een doorverwijzing naar een specialist in Skopje. B.(...) werd er eveneens onderzocht, en uit de onderzoeken bleek dat er geen problemen waren. Toen uw zoon, D.(...), van school veranderde en naar een internaat in Sveti Nicole ging, kende hij er dezelfde problemen. Twee voormalige schoolgenoten gingen immers eveneens naar die school en vertelden over u. Zes dagen voor uw vertrek naar België op 4 november 2009 werd D.(...) op school door enkele leerlingen veelvuldig gebeten. U ging hem ophalen en het onderwijzende personeel was eveneens ontzet, maar zei dat het zaak tussen kinderen betrof en dat het wel zou verbeteren.

U heeft uw problemen meermaals aangegeven bij de lokale politie van Radovis, die u aanraadde zelf uw problemen op te lossen en dat u moest vertrekken.

U sprak één keer toevallig met een advocaat. Hij raadde u aan om bij verschillende andere instanties klacht in te dienen, maar u deed dit niet omdat u dacht dat de problemen dan zouden erger worden. Verder verklaarde u dat uw vrouw multiple sclerose heeft. Uw vrouw ging geregeld naar een arts in Macedonië, maar die weigerde meermaals haar te ontvangen omdat er andere patiënten waren die er erger aan toe waren. Uw vrouw kreeg in Macedonië cortisone-inspuitingen en vitamines voorgeschreven.

Uiteindelijk verliet u samen met uw echtgenote en twee minderjarige kinderen op 4 november 2009 Macedonië, richting België waar u op 9 november 2009 asiel vroeg.

In België ging u met uw zonen naar een arts en die zei dat B.(...) een oorapparaat nodig heeft en dat D.(...) aan een appendicitis moet geopereerd worden.

U bent in het bezit van de internationale geboorteaktes van u en uw gezin, uw rijbewijs, uw doopcertificaat, verschillende medische attesten uit Macedonië en België volgens welke uw vrouw multiple sclerose heeft en daarvoor enkele keren in een ziekenhuis in Skopje werd opgenomen en behandeld. Verder legde u enkele medische attesten voor betreffende gehoorproblemen van uw zoon B.(...) en een Belgisch medisch getuigschrift van uw zoon D.(...).

1.1.2. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Mare TUSEVA, luidt het asielrelaas als volgt: "Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Macedonische uit Radovis en heeft u de Macedonische nationaliteit.

U bent gehuwd met Tusev Mirsad, een Slavische moslim die zich bekeerde tot het christendom nadat hij u leerde kennen.

Omwille van de afkomst van uw man kent uw gezin problemen met uw familie en omgeving. Uw familie verwijt u jullie huwelijk en uw burens bespuwen u soms op straat. Uw kinderen werden op school meermaals geslagen door andere leerlingen. Zo werd uw zoon B.(...) eens dermate geslagen dat u er mee naar een arts ging in Radovis en later naar het ziekenhuis in Skopje. Uw zoon werd er onderzocht, maar uit de resultaten bleek dat uw zoon niets had. Uw zoon D.(...) werd enkele dagen voor jullie vertrek naar België in november 2009 op internaat geslagen en gebeten door leerlingen.

Uw man gaf jullie problemen meermaals aan bij de lokale politie in Radovis die zei uw problemen zelf te moeten oplossen en dat hij moest vertrekken.

Verder verklaarde u aan multiple sclerose te lijden. In Macedonië kreeg u hiervoor cortisone toegediend. Soms werd u niet door uw arts onderzocht omdat er andere patiënten waren die niet meer konden lopen en er erger aan toe waren.

U bent in het bezit van uw Macedonische identiteitskaart."

1.1.3. Verzoekers betwisten deze beschrijving niet.

1.2.1. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Mirsad TUSEV, luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U bent er immers geenszins in geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u verklaarde al zestien jaar problemen te kennen in Macedonië omdat u van oorsprong een Slavische moslim bent (CGVS, p.9).

Het feit dat u echter zestien jaar wachtte om Macedonië te verlaten en asiel te vragen is echter niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw verklaring te hopen dat het ooit beter zou gaan is geenszins afdoende (CGVS, p. 10). Dergelijk laattijdig vertrek noopt ertoe de ernst en de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven sterk te relativeren.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u voor uw problemen geen beroep kon, of in geval van een terugkeer naar Macedonië zou kunnen doen, op de hulp en de bescherming van uw autoriteiten.

U verklaarde dat u meermaals naar de lokale politie van Radovis ging, die u echter aanraadde uw problemen zelf op te lossen en te vertrekken.

Ondanks het advies van een advocaat die u toevallig sprak, heeft u – omdat u meende dat doorheen de tijd de situatie zou verbeteren en vreesde dat de situatie zou verergeren indien u klacht indiende – nergens anders aangifte gedaan van uw problemen (CGVS, p. 9 - 10).

Het feit dat u niet afdoende werd geholpen door de lokale politie van Radovis heeft u evenmin ergens aangekaart omdat u niet wist dat hiervoor dergelijke instanties bestonden (CGVS, p. 10).

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie anno 2010 steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 de “Sector voor Interne Controle en Professionele Normen” of SVKPS, een interne controleafdeling, opgericht. Het mandaat van de SVKPS omvat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Ten gevolge van de oprichting van SVKPS worden meer en meer politieagenten die schuldig worden bevonden disciplinair gestraft. Dat de politie anno 2010 beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Bij de uitvoering van deze wetgeving wordt de Macedonische overheid bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Spillover Monitor Mission to Skopje”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiëren, met opmerkelijke resultaten als gevolg, en aan de zogenaamde community policing. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Macedonisch politieel systeem te verhogen. Met het oog hierop werden “Citizen Advisory Groups” (CAG) opgericht. In dergelijke fora worden burgers, politie en gemeentestructuren samengebracht met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Het resultaat van deze meetings heeft er niet alleen voor gezorgd dat er een betere communicatie en samenwerking is tussen de burgers en de politie, maar heeft tevens een groter vertrouwen van de burger in de politie bewerkstelligd.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie aan te klagen.

Uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat elke persoon die meent dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn het recht heeft om bij de regionale of lokale politie-eenheden een klacht tegen de politie neer te leggen. De politie is verplicht om de klacht te onderzoeken en om binnen een periode van 30 dagen na de klacht de aanklager een gemotiveerd antwoord te geven over de genomen maatregelen. Daarnaast kan er een strafrechtelijke klacht bij het Openbaar Ministerie, een onafhankelijk overheidsorgaan, tegen machtsmisbruik door de politie ingediend worden. Voorts kan men terecht bij de Ombudsman. Het overgrote deel van zijn aanbevelingen worden door de Macedonische overheid uitgevoerd.

Ten slotte kan men ook terecht bij een aantal NGO's die personen bijstand verlenen als ze een klacht willen indienen tegen machtsmisbruik door de politie. In 2004 werd met steun van de “OSCE Spillover Monitor Mission to Skopje” en het “Foundation Open Society Institute – Macedonia” (FOSIM) het ‘Human Rights Support Project’ (HRSP) opgestart. Het doel ervan is om gratis wettelijke bijstand

te verlenen aan vermeende slachtoffers van een slecht functionerende politie en om hulp te bieden om klacht neer te leggen via de verschillende bestaande administratieve en wettelijke mechanismen. Sinds november 2006 beschikt het HRSP ook over een gratis telefoonnummer waar burgers machtsmisbruik door de politie kunnen melden.

Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat het bestaan van deze organen ervoor zorgt dat er in Macedonië een substantiële vermindering van politieel wangedrag merkbaar is. Er wordt steeds vaker een disciplinaire actie tegen politieofficieren ondernomen en de capaciteiten om mishandelingen te onderzoeken worden steeds meer ontwikkeld.

Hoewel het niet ontkend kan worden dat er in Macedonië nog steeds corruptie op verschillende niveaus is, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal ten slotte dat er dankzij de "State Commission for Prevention of Corruption" vooruitgang gemaakt wordt bij de implementering van een anticorruptiepolitiek. Er werd ook een actieplan in verband met belangenconflicten aanvaard. Ik meen dan ook dat in Macedonië anno 2010 voor wat betreft corruptie en machtsmisbruik door de politie redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat betreft het feit dat u omwille van uw oorspronkelijke moslim-origine niet aanvaard zou worden in Macedonië, dient tot slot vastgesteld te worden dat 32 procent van de Macedonische bevolking moslim is en dat de Islam hiermee de tweede grootste godsdienst van Macedonië is. Macedonië kent geen officiële staatsgodsdienst, maar noemt in de wijzigingen van de grondwet van 2001 zowel de orthodoxe kerk als de islam. In het algemeen wordt de religieuze vrijheid in Macedonië gerespecteerd, er zijn nauwelijks meldingen van mishandeling of discriminatie op basis van religie. De moslimgemeenschap in Macedonië haalt enkel problemen aan betreffende de restitutie van moskeeën maar onderhoudt hierover voortdurend contact met de Macedonische regering om een oplossing te vinden. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uit de informatie bovendien blijkt dat er in uw gemeente een belangrijke minderheid van moslims woont.

De info waarop ik deze beslissing baseer is in het administratieve dossier gevoegd.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit en die van uw gezin staat immers niet ter discussie.

Uw bekering tot het christendom en de gezondheidsproblemen van uw echtgenote en kinderen evenmin.

Wat het hoorprobleem van B.(...) betreft dient opgemerkt te worden dat nergens uit blijkt dat deze problemen het gevolg zouden zijn van de aanvaringen met de kinderen in zijn school. De door u ingeroepen medische problemen van uw zoons en uw echtgenote houden op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

U dient voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat zowel uw zoon B.(...) als uw vrouw werden onderzocht en/of behandeld in Macedonië. Zo werd B.(...) verzorgd door een arts in Radovis en onderzocht door een specialist in Skopje. Al de mogelijke onderzoeken werden volgens u uitgevoerd (CGVS, p. 7-8 en p. 11). Ondanks het feit dat uw echtgenote niet steeds door een arts werd gezien, omdat er andere patiënten waren die er erger aan toe waren, werd ook zij behandeld in Macedonië: ze kreeg er cortisone en vitamines toegediend (CGVS, p. 11). Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens dat ze enkele keren in het ziekenhuis werd opgenomen voor een paar dagen. Uit het Belgisch medisch attest blijkt dat zij hier dezelfde behandeling (met cortisonen) kreeg."

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Mare TUSEVA, luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, Tusev Mirsad. In het kader van de asielaanvraag van uw man werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

[...]

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit staat immers niet ter discussie."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 16 juli 2010 een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiele motiveringsplicht in bestuurszaken, en van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in combinatie met artikel 57 van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekers merken op dat in de bestreden beslissingen zelf wordt toegegeven dat de situatie in hun land van herkomst nog niet optimaal is wanneer er wantoestanden of klachten aan de politie worden gemeld en dat er gesteld wordt dat er sprake is van vooruitgang dankzij de "State Commission For Prevention of Corruption" om het besluit te vermijden dat er in Macedonië sprake is van het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/5 van voormelde wet of van vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

Volgens verzoekers wordt aldus in de bestreden beslissing expliciet gesteld dat er actueel nog sprake is van vervolging temeer dat het overduidelijk is dat de overheid geen bescherming biedt of kan bieden, en blijkbaar zelf corrupt is.

Aangezien volgens verzoekers deze vorm van discriminatie hun bestaansmogelijkheden en hun toekomstperspectieven beperkt, worden ze in een positie van minderwaardigheid en onzekerheid geduwd waardoor er sprake is van vervolging;

Volgens hen is er ook sprake van vervolging wanneer misdrijven -in casu de beledigen, de slagen, de ongelijke behandeling van hun kinderen op school- wetens en willens door de overheid worden getolereerd en de overheid dus geen doeltreffende bescherming kan bieden.

Ze stellen dat derhalve aangetoond is dat artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie in combinatie met artikel 57 van voormelde wet, geschonden is daar inderdaad in hun geval er zeker geen afdoende bescherming door de overheid kan worden geboden en tevens voldoende is aangetoond dat hun vrees om te worden vervolgd aannemelijk is.

Ze wijzen er op dat *"van zodra een redelijk, zelfs minimaal, of aannemelijk risico in hun hoofdte voor vervolging bestaat, voldaan is aan deze voorwaarde van de Conventie van Geneve"*.

Wat betreft hun aanvraag tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus dient volgens verzoekers vastgesteld te worden dat *"ze onbetwistbaar schade dreigen te leiden nu aan de hand van de kwetsuren van de kinderen kan afgeleid worden hun medische problemen overeenstemmen met de oorzaak ervan"*. Ze verwijzen ten titel van voorbeeld naar *"met het hoofd tegen een ijzeren poort slaan waardoor B.(...) gehoorproblemen heeft"* en *"tevens de liesbreuk van D.(...) die spontaan tov de dokter stelde dat hij intimaat jongens diende te dragen 'als straf'"*.

Ze laten nog gelden dat uit de voorgelegde schoolrapporten blijkt dat de kinderen hier een normale vrijheid kennen en zonder angst kunnen schoollopen.

Verzoekers vragen in ondergeschikte orde om een ruimer verhoor te mogen afleggen en vragen dat de commissaris-generaal elk gegeven nauwkeurig zou onderzoeken; ze vragen derhalve hun dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Mare TUSEVA, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, Mirsad TUSEV, haar echtgenoot, hij enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde zodat deze bepaling niet dienstig kan worden ingeroepen.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 57 van de Vreemdelingenwet, wijst de raad er op dat dit artikel opgeheven werd door artikel 57 van de wet van 15 september 2006.

Wat de ingeroepen schending betreft van de beginselen van behoorlijk bestuur stelt de Raad vast dat verzoekers niet uiteenzetten welke beginselen ze geschonden achten; de Raad gaat er derhalve niet verder op in.

De introeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. Daarenboven beschikt de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Op de opmerking van verzoekers dat in de bestreden beslissingen wordt toegegeven dat de situatie in het land van herkomst nog niet optimaal is wanneer er wantoestanden of klachten aan de politie worden gemeld, dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er nu nog sprake is van vervolging temeer daar het overduidelijk is dat de overheid geen bescherming biedt of kan bieden en blijkbaar zelf corrupt is en dat er is ook sprake van vervolging wanneer misdrijven wetens en willens door de overheid worden getolereerd en de overheid dus geen doeltreffende bescherming kan bieden, antwoordt verweerder terecht dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming.

De commissaris-generaal beschikt inderdaad over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de kandidaat-vluchteling in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Indien een kandidaat-vluchteling niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput in zijn land van herkomst en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij geen beroep deed op zijn nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag op basis van dit motief ongegrond verklaard worden.

Het verweer van verzoekers dat zo de bestreden beslissing stelt dat *“het niet kan ontkend worden dat er in Macedonië nog steeds corruptie op verschillende niveau's is”* en dat *“er sprake is van vooruitgang”* en hiermee volgens hen *“dus expliciet gesteld wordt dat er nu nog sprake is van vervolging temeer dat het overduidelijk is dat de overheid geen bescherming biedt of kan bieden”*, wordt door de Raad niet gevolgd.

Het gaat eerst en vooral om een zeer selectieve lezing van een aantal uit hun context gerukte passages uit bedoelde informatie, maar daarenboven houdt een verwijzing naar een algemene situatie, geen bewijs in van een eigen concrete vrees.

Ook hun stelling dat *“de overheid geen bescherming biedt of kan bieden”* en zo ze zulks stellen, *“het aan het Ministerie is om dit te ontcrachten”* (zie het verzoekschrift, p. 4) wordt niet aanvaard.

De Raad herinnert er aan dat de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoeker zelf ligt; dat het aan de asielzoeker is om zijn beweerde vrees aannemelijk te maken en dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de blote beweringen van verzoeker dat *“de overheid geen bescherming biedt of kan bieden”* niet met de werkelijkheid overeenstemmen; het is evenmin de taak van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De commissaris-generaal stelde dan ook terecht vast dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat ze voor hun problemen geen beroep kunnen doen op de hulp en de bescherming van hun autoriteiten.

Buiten enkele beweringen brengen verzoekers geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat ze van dergelijke bescherming verstoken zouden blijven. Zelfs indien aangenomen wordt dat er nog een zekere mate van corruptie bestaat bij de Macedonische politie, blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd dat indien de lokale politie de klachten niet ernstig zou nemen, meerdere mogelijkheden ter beschikking staan om hiertegen klacht in te dienen (zie stuk 15, *“Subject Related Briefing, Macedonië, Algemene achtergrondinformatie - beschermingsmogelijkheden”*, p. 20-22). Blijkt dat verzoekers van deze mogelijkheid nooit gebruik hebben gemaakt.

Waar verzoekers discriminatie aanhalen die hun bestaansmogelijkheden en toekomstperspectieven zou beperken waardoor er volgens hen sprake zou zijn van vervolging, gaan ze daarmee voorbij aan de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat 32 procent van de Macedonische bevolking moslim is, dat in het algemeen de religieuze vrijheid in Macedonië wordt gerespecteerd, dat er nauwelijks meldingen zijn van mishandeling of discriminatie op basis van religie en dat er in de gemeente van verzoekers een belangrijke minderheid van moslims woont.

2.6. Waar verzoekers stellen in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus gezien volgens hen aan de hand van de kwetsuren van de kinderen kan afgeleid worden dat *“hun medische problemen overeenstemmen met de oorzaak ervan”* (zie het verzoekschrift, p. 5), ontkent verweerder met reden dat aan de hand van de kwetsuren van de kinderen zonder meer zou kunnen afgeleid worden dat hun medische problemen *“overeenstemmen van de oorzaak ervan”*.

In de bestreden beslissing werd terecht opgemerkt dat nergens uit blijkt dat de hoorproblemen van B., de zoon van verzoekers, het gevolg zouden zijn van agressieve daden van met de kinderen in zijn school. Dat blijkt ook niet uit het door verzoekers neergelegde medische attest.

Waar verzoekers thans aanvoeren dat hun andere zoon, D., een liesbreuk zou hebben opgelopen doordat hij op het internaat jongens diende te dragen als “straf”, merkt verweerder op dat zij hiervan op het Commissariaat-generaal geen gewag van hebben gemaakt. Verzoeker had het toen zelfs niet over een liesbreuk, maar verklaarde dat Daniel geopereerd diende te worden wegens een appendicitis (stuk 4, gehoorverslag, p. 11).

Wat de medische problemen van verzoekster betreft, wordt er in de bestreden beslissing dan weer terecht opgemerkt dat zij, net als haar zoon B., in Macedonië werd onderzocht en/of behandeld.

De schoolrapporten van de kinderen van verzoekers bevatten geen relevante informatie voor de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekers.

In acht genomen wat voorafgaat, kan van verzoeker de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade; derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

2.7. In ondergeschikte orde vragen verzoekers om een “*ruimer interview te mogen afleggen*” (zie het verzoekschrift, p. 5); ze vragen dat het Commissariaat-generaal “*elk gegeven nauwkeurig onderzoekt*” en menen dat het “*huidig geschil opnieuw dient verzonden te worden naar het CGVS*”;

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt (zie de respectievelijke verhoorverslagen van 27 mei 2010) dat verzoekers op het Commissariaat-generaal in de gelegenheid werden gesteld om hun verklaringen af te leggen, waarbij hen aan het einde van het gehoor (zie respectievelijk p.12, p. 4) hen de mogelijkheid werd geboden toevoegingen te doen.

Verzoekers geven bovendien niet aan wat ze in het kader van een “*ruimer interview*” nog wensen te verklaren, noch geven ze aan welke elementen door de commissaris-generaal onvoldoende werden onderzocht.

De Raad stelt vast dat hem geen wezenlijke gegevens ontbreken om dit beroep te kunnen behandelen. Er is dan ook geen grond om op de vraag van verzoekers in te gaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE